

Kázání v neděli 26. ledna 2025 (autor: br. farář Jiří Tengler, upravil O. B.)

Základ kázání: Exodus 4, 10-18

Setkání s Bohem. Setkání tváří v tvář. Setkání osobní. Příležitost k rozhovoru mezi Stvořitelem a jedním jeho tvorečkem. Jak si svoje setkání s Bohem představujete vy, sestry a bratři? Faráři a kazatelé dosti hovoří o Bohu. S určitou lehkostí až lehkomyšlností tvrdí, že Bůh se s námi setkává při našich nedělních shromážděních v kostele, že je nám blízko, že nás slyší, že promlouvá ve slovech Bible, že nás hostí u svého stolu. Což je zajisté pravda, Pán Bůh je s námi nějak v kontaktu, když se scházíme jako společenství.

Ale jak vypadá soukromé, individuální setkání člověka s Bohem, o tom kazatelé příliš nemluví. Ono není snadné hovořit o tak intimní záležitosti. Když se sám modlím, věřím, že Bůh je při mně. Tak blízko jako nikdo z lidí. Že ke mně naklání své ucho, slovy žalmu. A slyší i to, co neříkám a co nedovedu říci. Někdo dokonce při modlitbě či rozjímání může prožít zvláštní mystické okamžiky, kdy se jeho duše prolne s tajemným světem mimo naši každodennost. Setkat se s Bohem...

Celkově se o tom ale moc nemluví. Setkat se s Bohem osobně. Asi je správné, že není dán žádný vzorec, do něhož by setkání člověk-Bůh mělo zapadnout. Je ponecháno na naší fantazii, na naší představivosti, jak právě to moje setkání s Bohem bude vypadat.

Jak si představujete svoje setkání s Bohem vy? Já si představuji, že na věčnosti, až bude na všechno dost času, budu mít osobní schůzku se svým Stvořitelem. Netuším, jak bude dlouhá. Na věčnosti čas plyne jinak. Probereme v klidu věci z mého života, dobré i špatné, ale nebude to nepříjemný rozhovor. Bůh je láska, a i ty zlé věci, které jsem napáchal nebo které mne potkaly, budou obestřeny Boží hojivou láskou. Až tehdy plně poznám, co jsem vlastně za člověka. Přesně podle slov apoštola Pavla: ***Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. (1K 13,12n)***

Setkání s Bohem jako moment poznání sebe sama. Teprve v onom okamžiku tváří v tvář Bohu jsem skutečně tím, kým jsem. Se vším všudy. Lidem prezentujeme svou tvář jen částečně. Nikdy ani nejsme schopni dát sami sebe úplně. Jenom před Bohem jsme se vším všudy. Tam přijde ke slovu i to, co je běžně ukryto.

A nyní už konečně skok k Mojžíšovi. Mojžíš je člověk, o němž nám Bible vypráví, že se s Bohem setkal. A to za tuze zvláštních okolností. Mojžíš je člověk výjimečný. Kníže mezi proroky. Prorok číslo jedna. Prototyp proroka. Tak nám jej biblický Starý zákon líčí. Na začátku své veřejné činnosti se Mojžíš setkává s Hospodinem. Je to iniciační setkání, jakási osobní rozbuška, která pastýře ovcí z pohraničí přiměje k tomu, aby se vložil do politicko-náboženského konfliktu mezi egyptským faraonem a izraelskými otroky. Mojžíš má v sobě už od mládí zápal pro spravedlnost. Umí se rozhorlit. Ale také si už spálil prsty, kdy jeho spravedlivá horlivost narazila. Proto prchl do pohraničí a v ústraní se věnuje ovčím stádům.

Setkání s Bohem. Mojžíš je nečekal. To je na Pánu Bohu pěkné, že umí člověka překvapit. Tuze. Mojžíš je výjimečný. Svě těsné setkání s Bohem Mojžíš na rozdíl od nás neprožije až na věčnosti, nýbrž ho prožívá s předstihem už v tomto čase. U ohnivého keře. Bůh pověřuje Mojžíše, ať se vypraví za faraonem s provokativní výzvou: „Propusť můj lid“ „Pusť nás ze svých pout.“ Jasný úkol. Jasně zadání slyší Mojžíš od Boha. Setkání s Bohem má svůj dopad. Ale, Mojžíš, ten jedinečný prorok, jemuž bylo dáno napřímo se setkat s Bohem, ten Mojžíš začne reptat a brblat. Výmluvy, výmluvy, výmluvy následují v biblickém vyprávění. Při setkání s Bohem se Mojžíš odhalí. Vychází najevo, co v sobě nosí. Bůh jej osloví, dá mu náramně slibný úkol, ale Mojžíš má kopu námitek. Schválně vám je postupně přečtu.

Mojžíš však Bohu namítal: „Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ (3,11) Bůh ale Mojžíše povzbuzuje.

Avšak Mojžíš Bohu namítl: „Hle, já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mne k vám Bůh vašich otců. Až se mně zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím?“ (3,13)

Mojžíšova fantazie běží na plné obrátky a chrlí důvody, proč to nepůjde. Bůh mu ale trpělivě odpovídá.

Mojžíš však znovu namítal: „Nikoli, oni mi neuvěří a neuposlechnou mě, ale řeknou: Hospodin se ti neukázal.“(1)

A o kus dál: **Ale Mojžíš Hospodinu namítal: „Prosím, Panovníku, nejsem člověk výmluvný; nebyl jsem dříve, nejsem ani nyní, když ke svému služebníkovi mluvím. Mám neobratná ústa a neobratný jazyk.“ (10)**

A zase Bůh Mojžíše přesvědčuje dál, že to zvládne. Výsledek, **Ale Mojžíš odmítl: „Prosím, Panovníku, pošli si, koho chceš.“ (13)** Jako by hrách na stěnu házel.

Setkat se s Bohem. Mít Boha na chvíli tak blízko, že mu lze povědět cokoli. A Mojžíš Bohu povídá opravdu cokoli. Spustí kulomet výmluv. Sestry a bratři, i zde (ač se to nezdá) Mojžíš vystupuje jako jedinečný prorok, který lidstvu sděluje zásadní informace. Ukazuje, co znamená „setkat se s Bohem“. Proto ten vodopád pochybností z Mojžíšových úst. Abychom si nemysleli, že setkat se s Bohem je pohodová záležitost, o níž sníme jakožto o momentu naprosté harmonie. Nikoli. Mojžíš, ten prorok č. 1, ukazuje, že setkat se s Bohem obnáší také konfrontovat své výhrady. Obnažit své pochyby. Být sám sebou, nejenom s argumenty pro Boha, nýbrž i s argumenty proti Bohu.

Možná byl Mojžíš překvapen, jaké věty z něho padají. On tolik toužil po spravedlnosti, toužil po Bohu, ale jakmile se s ním Bůh skutečně setká a pošle ho prosadit spravedlnost, prorok se vzepře. Mojžíš není na Boha naladěný. My lidi nejsme na Boha naladěni. Automaticky, od přírody. Soulad se teprve hledá. Je to tak typické vzdorovat Bohu. Hledat a utvářet svou pozici, jež není na Boží straně a teprve postupně se k Bohu přiklání.

Obdobný vývoj nacházíme v Bibli i u jiných proroků. Počáteční odstup je zdoluhavě překonáván. I ostatní proroci se vůči Bohu ohrazují, polemizují s ním. Vznášejí své často rozumné námítky, proč se Boží požadavky a normy do našeho světa nehodí. Ale Pán Bůh nehodlá ustoupit ze svých pravidel spravedlnosti a lásky. Také v církevních dějinách nalezneme u většiny významných postav fázi, kdy se s Bohem handrkují a vzdorují úkolu, jež Bůh před nimi odhalil jako úkol potřebný, a hlavně jako úkol jejich osobní.

Až úsměvný je příběh svatého Ambrože Milánského. Žil ve 4. století v Miláně, církve už nebyla pronásledována. Ambrož se teprve na křest připravoval. Jinak byl vysokým státním úředníkem. Když v Miláně vypukl mezi dvěma církevními skupinami ostrý spor o výběr místního biskupa, Ambrož ze své úřední pozice zasáhl a rozhádané křesťany usmířil. Což vyvolalo u místních nadšení a rozhodli se, že nejlepším biskupem by byl samotný Ambrož. Ambrož se zalekl, dal se na útěk, schovával se před svými příznivci. Leč marno. Našli jej, řekli mu: Vzdělaný jsi dost, se křtem neotálej. I dotlačili ho ke křtu. A řekli: Moudrý a výřečný jsi dost, i udělali z něho kněze a šmahem i biskupa. Musíme se skoro smát nad jeho ukázkovým prvotním vzdorem, jak chytají zdráhajícího se Ambrože, přemlouvají ho k rychlému křtu a k ještě rychlejšímu svěcení do duchovní služby. Z Ambrože se stal jeden z největších učitelů církve, jeho písničku jsme zpívali na úvod bohoslužby. Na počátku byl ale vzdor vůči Boží výzvě. Až později přišel pokoj a spočinutí v Boží lásce.

Setkat se s Bohem. Ať už zde v dotecích či jednou na věčnosti plně. To není uhlazený okamžik, nýbrž to je čas pro otevřenost a upřímnost. Moment pravdy, kdy před Bohem vyklopím svou víru i nevíru. Tak tomu bylo u Mojžíše a tak tomu je podnes. Před Bohem balancujeme mezi vírou a nevěrou. Setkat se s Bohem. A poznat jaký jsem já, co ve mně hlodá. Setkat se s Bohem a poznat, že navzdory všem mým výhradám mne Bůh má rád. Jen si všimněte, čím zakončil apoštol Pavel svou výpověď o poznání před Boží tváří.

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska. (1K 13,12n)